

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 454/2015-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 29. júla 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 32/2008 (predtým vedenom pod sp. zn. 14 C 213/2014), a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. júna 2015 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“ alebo „navrhovateľ v 3. rade“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl.

46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Piešťany (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 32/2008 [predtým vedenom pod sp. zn. 14 C 213/2014 (ďalej aj „napadnuté konanie“)].

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ sa podaním z 26. septembra 2014 označeným „*určovací žaloba*“ domáhal, aby okresný súd určil, že „*nebol navrhovateľom v súdnom konaní vedenom na Okresnom súde Piešťany pod spis. zn. 6 C/32/2008, ktorý viedli (vedú) manželia [REDAKOVANÉ] a v ktorom boli ako navrhovatelia v I. rade a II. rade manželia*“ (ďalej aj „podanie z 26. septembra 2014“).

Namietané porušenie svojich základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru sťažovateľ odôvodňuje tým, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 32/2008 „*bez logického uváženia prijal do konania na strane navrhovateľov ďalšiu osobu (sťažovateľa) aj napriek tomu, že táto osoba nesplňovala zákonom dané podmienky a dôvody pre prijatie ďalšej osoby do súdneho konania na strane navrhovateľov (vedeného na Okresnom súde Piešťany pod spis. zn. 6 C 32/2008), čím porušil základnú normu pre zákonné a spravodlivé konanie*“.

Právomoc ústavného súdu o sťažnosti konať a rozhodnúť je podľa sťažovateľa daná tým, že «*neexistuje v súdnej hierarchii (opravu chybného rozhodnutia súdy odmietli vykonať za záhadných okolností, ale možno pripustiť korupčné správanie v prospech „svojho“ advokáta) žiadny stupeň pre nápravu chýb, ktorých sa dopustil sudca [REDAKOVANÉ]...*».

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol nálezom, „*ktorým nariadi, aby všeobecný súd Okresný súd Piešťany konal podľa zákona a v súlade s Čl. 46 a Čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky a porušené právo sťažovateľa na účinný prostriedok nápravy (článok 13 Protokolu č. 11*

k Dohovoru) a jeho právo na spravodlivé Konanie (článok 6 Protokolu) napravil. Teda, aby prikázal Okresnému súdu Piešťany, aby v konaní vedenom pod spis. zn. 14 C 213/2014 konal bez zbytočných prieťahov.“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

II.1 K ustáleniu predmetu konania pred ústavným súdom

Na účely objektívneho posúdenia skutočností vyplývajúcich zo sťažnosti si ústavný súd od okresného súdu vyžiadal relevantné listiny vzťahujúce sa na konania vedené týmto súdom pod sp. zn. 6 C 32/2008 a sp. zn. 14 C 213/2014.

Z označených spisov vyplýva, že [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] (ďalej len „navrhovatelia v 1. a 2. rade“, spolu so sťažovateľom len „navrhovatelia“) sa návrhom doručeným okresnému súdu 21. septembra 2001 v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 32/2008 domáhali určenia, že kúpna zmluva uzavretá medzi navrhovateľmi v 1. a 2. rade a odporkyňou 20. septembra 1999, predmetom ktorej bol prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam bližšie špecifikovaným v kúpnej zmluve, je neplatná, a určenia, že ako manželia sú bezpodielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností bližšie špecifikovaných v návrhu. Podaním z 31. mája 2011 navrhovatelia v 1. a 2. rade požiadali, aby okresný súd rozšíril okruh navrhovateľov v tomto konaní o sťažovateľa. Okresný súd uznesením sp. zn. 6 C 32/2008 zo 4. júla 2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť 4. augusta 2011, na základe návrhu navrhovateľov v 1. a 2. rade a súhlasu sťažovateľa pripustil sťažovateľa do konania vedeného pod sp. zn. 6 C 32/2008 na strane navrhovateľov (ďalej len „uznesenie zo 4. júla 2011“). Okresný súd uznesením sp. zn. 6 C 32/2008 z 3. októbra 2012 (ďalej len „uznesenie z 3. októbra 2012“) konanie zastavil na základe späťvzatia návrhu navrhovateľmi z 23. januára 2012 a o trovách konania rozhodol tak, že navrhovateľom v 1. a 2. rade uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť odporkyni náhradu trov konania v sume 2 471,60 € a navrhovateľom uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť odporkyni náhradu trov konania v sume 630,58 €.

Po podaní odvolania Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 11 Co 369/2013 z 19. februára 2014 (ďalej len „uznesenie z 19. februára 2014“) uznesenie prvostupňového súdu potvrdil a odporkyni náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (uznesenie krajského súdu z 19. februára 2014 v spojení s uznesením okresného súdu z 3. októbra 2012 nadobudlo právoplatnosť 15. apríla 2014). Následne krajský súd uznesením sp. zn. 11 Co 369/2013 z 2. júla 2014 návrh sťažovateľa z 15. mája 2014 na vydanie opravného uznesenia, ktorým žiadal opravu uznesenia okresného súdu zo 4. júla 2011, zamietol.

Z ďalších zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ sa podaním z 26. septembra 2014 označeným ako „určovacia žaloba“ domáhal nápravy uznesenia okresného súdu zo 4. júla 2011, pričom konaniu o podaní z 26. septembra 2014 bola pridelená sp. zn. 14 C 213/2014. Okresný súd následne v súlade s § 41 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) označené podanie sťažovateľa posúdil ako organicky súvisiace s konaním vedeným okresným súdom pod sp. zn. 6 C 32/2008 (sťažovateľ sa ním domáhal preskúmania a následnej zmeny uznesenia okresného súdu zo 4. júla 2011 o pripustení sťažovateľa do konania vedeného týmto súdom pod sp. zn. 6 C 32/2008 na strane navrhovateľov). Z uvedeného dôvodu bol spis pôvodne vedený okresným súdom pod sp. zn. 14 C 213/2014 dňa 14. mája 2015 (na základe pokynu zákonnej sudkyne okresného súdu na č. l. 664 z 19. februára 2015 o vyznačení spisu sp. zn. 14 C 213/2014 v registri ako „skončený inak“ a o jeho pripojení k spisu sp. z. 6 C 32/2008, pozn.) pripojený k spisu vzťahujúcemu sa na konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 6 C 32/2008. Z úradného záznamu na č. l. 667 súvisiaceho spisu vzťahujúceho sa na konania vedené okresným súdom pod sp. zn. 6 C 32/2008 a sp. zn. 14 C 213/2014 vyplýva, že vzhľadom na totožný obsah podania sťažovateľa z 26. septembra 2014 a jeho podania z 15. mája 2014, o ktorom krajský súd rozhodol uznesením z 2. júla 2014 tak, že návrh na vydanie opravného uznesenia zamietol, okresný súd už nebude o podaní sťažovateľa z 26. septembra 2014 rozhodovať (na č. l. 667 spisu vzťahujúceho sa na napadnuté konanie vedené okresným súdom je pokyn určený kancelárii z 15. mája 2015 o zaslaní prípisu informujúceho sťažovateľa o týchto skutočnostiach, pozn.).

Vzhľadom na uvedené zistenia ústavný súd ustálil návrh na rozhodnutie vo veci sťažnosti tak, že sa ním sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia svojich práv podľa ústavy a dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 32/2008 (predtým vedenom pod sp. zn. 14 C 213/2014).

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní

S prihliadnutím na argumentáciu vyplývajúcu zo sťažnosti možno ustáliť, že sťažovateľ sa domáha vyslovenia porušenia svojich práv podľa ústavy a dohovoru, ku ktorým malo dôjsť tým, že okresný súd v napadnutom konaní „*prijal sťažovateľa do konania na strane navrhovateľov aj napriek tomu, že neboli splnené podmienky a dôvody pre prijatie*“, pričom právomoc ústavného súdu vo veci sťažnosti konať a rozhodnúť odôvodňuje neexistenciou iného súdneho orgánu, ktorý by napravil chybu, ktorej sa dopustil okresný súd, keď vydal uznesenie zo 4. júla 2011.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

V nadväznosti na citované znenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre zdôrazňuje, že jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v zákonom ustanovenej lehote. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Z už uvedených zistení ústavného súdu vyplýva, že „*k prijatiu sťažovateľa do konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 6 C 32/2008 na strane navrhovateľov*“ došlo postupom okresného súdu, ktorý vyústil do vydania jeho uznesenia zo 4. júla 2011. Označené uznesenie okresného súdu, proti ktorému sťažnosť v podstate smeruje, nadobudlo právoplatnosť 4. augusta 2011, pričom sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súdu doručená až 23. júna 2015, t. j. zjavne po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

Nad rámec uvedeného záveru ústavný súd konštatuje, že sťažnosť je v tejto časti spôsobilá aj na odmietnutie pre nedostatok právomoci ústavného súdu v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 je totiž založená na princípe subsidiarity. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, príp. iným orgánom verejnej moci, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07). Proti uzneseniu okresného súdu zo 4. júla 2011 mohol sťažovateľ podať odvolanie (zo spisu vyplýva, že ho nepodal, pozn.), o ktorom bol oprávnený a povinný rozhodnúť príslušný krajský súd, čo vylučuje právomoc ústavného súdu.

II.3 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní

V nadväznosti na odôvodnenie vyplývajúce zo sťažnosti možno ustáliť, že sťažovateľ sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v napadnutom konaní vedenom okresným súdom vo vzťahu k svojmu podaniu z 26. septembra 2014 [určovací žaloba, ktorou sa sťažovateľ domáha určenia, že „nebol navrhovateľom v súdnom konaní vedenom na

Okresnom súde Piešťany pod spis. zn. 6 C/32/2008, ktorý viedli (vedú)manželia [REDACTED] a v ktorom boli ako navrhovatelia v I. rade a II. rade manželia“].

Ústavný súd v súvislosti s konaniami, v ktorých sa bezprostredne nerozhoduje o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb, vo svojej judikatúre už viackrát uviedol, že ich nemožno považovať za konania, ktoré by podliehali ochrane práva na spravodlivý proces so všetkými jeho atribútmi, t. j. aj vrátane práva na urýchlené konanie vo veci (m. m. IV. ÚS 241/07, IV. ÚS 210/2011, IV. ÚS 326/2011). Vzhľadom na skutočnosť, že uznesením okresného súdu zo 4. júla 2011 bolo s konečnou platnosťou rozhodnuté o účastníctve sťažovateľa v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 32/2008 (právoplatné 4. augusta 2011), čím bola zároveň nastolená právna istota o tejto otázke, konanie o podaní z 26. septembra 2014 nie je, resp. nebolo spôsobilé nastolenú právnu istotu zvrátiť. Z uvedeného dôvodu ho nemožno *ratione materiae* považovať za konanie, ktoré podlieha ochrane základného práva na urýchlené konanie vo veci podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosť v časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. júla 2015